

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

**Vu iméni prákmurske evang. šinjorije reditel
i vódvávník: FLISAR JÁNOŠ,**

Murska Sobota.

Čeka račun št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

**Céna na célo leto 20 Din., v zvónstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.**

Izhaja ednók na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovník i vučitel.

Nôvo leto.

Za nás zemelske vandrare je tó jáko dobro, da ne vĕmo naprej, ali bode ta prišestnost, bodôčnost, eto nôvo leto, štero smo zdaj začnoli srečno, ali nesrečno, vesélo ali žalostno! Ár je naše človeče nature edna nájvĕkša napáka tó, da se preveč léko i hitro zavüpa. Vsi poznamo tákše lüdi, ki dokeč so v siromaškoj, nisikoj stávi živelí, so z svojimi bližnjimi tak živelí, kak brat more živeti z bratom, v miri, v razmĕnji, svoje bližnje zmágajôči. Ali gda so pa v svojem zemelskom živlĕnji na višišo stopnjo prišli, gda so bôgšo i vĕkšo slúžbo dôbili, gda so vsigdár samo srečo meli, té je njihovo srcé ledeno, rêč pa trda postála. Poznamo lüdi, kí so se v siromaštví narôdili, med težkôčami i zmenkanji so gorirasli, i gda so pa po sreči i túdi z pomočjov svojega dela obogatili, so ostavili tiste, šterim bi se za Bôgom nájveč meli i mogli zahváliti, v svojoj gizdoznosti i v zvišenosti so zatájili tisto družino, v šteroj so ji nigda dobra i topla srca lübila i gorishránila. Ali poznamo túdi tákše lüdi, ki dokeč so se za vsákdenšnji krüh težko mogli boriti, so túdi z málim zadovolni bili, ali gda so pa v obilnosti prišli, je velika nezadovolnost napunila njihova srca.

Drági bratje i sestre, zdaj v začétki etoga nôvoga leta si samo zmislímo na tó, kak bi vsákomi človeki düšo i célo živlĕnje znalo pokvariti i z žalostjov napuniti tó, či bi notrívído v prišestnost, či bi na-

prej vido, ali v etom nôvom leti sreča, veselje, blájženstvo i dika čáka na njega! On človek bi se preveč zavüpo, gizdávi bi pôstao, tak bi se zviso, da bi si žnjim vĕč nišče nĕ mogo zgučati. Mi lüdjé smo tak stvorjeni, da nam je blájženstvo té sladko i drágo, či se za tó boriti i za njegov obstánek bojati moremo. I tisto so naše nájvĕkše i nájsladkejše radosti, štere smo ali po žmetni borbaj, ali nepričakováno, ali kak Boží dár zadôbili. Či bi naše blájžene prišestnosti skrivnost kak edna odprĕta kniga stála pred nami, bojim se, da bi nás tó za nesrečne i žalostne včínilo. Ár vüpanje, želĕnje i bojazen pozové na žitek i vzgoji v cvetĕče rôžice i včini za blájžene srca vsáko veselje i radost i düše vsáko blájženstvo.

Či je dobro, da ne vĕmo svoje prišestnosti, svoje bodôčnosti, gda za nás radost, veselje, srečo pripravla, tembole je dobro, da ne vĕmo, gda nesrečo, žalost skriva za nás.

Mati blájženo i vesélo zible svojega máloga deteta zibeo. V zibeli nedužno živlĕnje, pri zibeli pa blájženo srcé. Ka bi pôstalo z blájženoga smeha na vüstaj edne tákše materé, či bi ona naprej znála, kakša bodôčnost čáka na njéno dete! Jeli bi za tákšo mater nĕ postála vsáka minuta težko trplĕnje, mantra, moka, či bi znála, da tista vesélo se zibajôča zibelka za krátek čas tiha škrinja postáne? I tó je jáko dobro, da zibelka nigdár ne povej tó, kakša bode prišestnost, kakša bode bodôčnost! Bôg bi bôgše niti nĕ mogo zravnati,

ár Gospodni Bôg, kak naš smileni nebeski Oča dobro zná, ka je za nás, kak za njegovo dobro deco, hasnovito i ka né.

I jeli bi mi ljudjé lêko meli v svojem živlênji edno vesêlo vôro, jeli bi lêko meli edno vesêlo minuto, či bi naprej znali tó, da nam pridôči dnévi samo žalost i tužnost pripravljajo? I što bi meo ešče volô, što bi meo ešče môč za delo, či bi naprej znao i vido, da vsáko njegovo delo i vsáki njegov trûd samo brezi haska i brezi naprejdênja ostáne!

V svojem živlênji si túdi dostakrát moremo postánoti pri betežnoj posteli naši lûbléni. Dostakrát verostûjemo nê samo dnéve, nego kedne i mēsece pri tákši naši lûbléni, za štere bi radi gorialdûvali svoje lastno živlênje, naj bi samo oni v žitki ostali. Dostakrát se zdûhávamo z vûpajôčim trôštom za obstánek, za živlênje našega lûblénoga očo, materé, možá, žené, deteta. Bojazljivo glédamo na našega drágo-ga betežnika obráz, opazûjemo njegovo vročino i njegove bolečine. Kakša nezgovorna dûševna mantra, moka bi bila tó, či bi tákšega hipa znali bodôčnost, štera za nás nesmileno pripravla veliko tužnost i brezi trôšta bodôčo žalost. Bogme drági bratje i sestre, tó je Bože očinske lûbéznosti i módrosti velki blagoslov obri nás, da mi

ne vêmo naprej, kakša bode za nás prišestnost, kakše bode za nás eto nôvo leto!

Zdaj smo iz preminôčega stároga leta pà v edno nôvo leto stôpili. Boža milošča i skrbnost je z nami bila v preminôčem leti i rávno záto túdi zdaj z vûpanjom glédamo v bodôčnost, z vûpanjom glédamo preminjávaje vrêmena. Ár je tak vrêmen, liki žitek v Boži roľáj. Bojdi blagoslovljena tista rôka, štera vrêmen i žitek vodi i ravna. Túdi záto bojdi blagoslovljeno Bože svêto imé, da nam ne pokáže naše prišestnosti, etoga nôvoga leta skrite skrivnosti. Ár Njegova dobrôta i milošča li tak včini za lepše, za milejše veselje i radost i za ležejšo žalost i trplênje.

Z šterimi molitvami smo slobôd vzéli od preminôčega stároga leta, rávno z tistimi rečami, molitvami pozdrávajmo eto nôvo 1941. leto: Ti Bôg naš pa on isti ostáneš i lêta tvoja se nigdár ne dokončajo. Hvali Gospodna dûša moja i ka je v meni, Njegovo svêto imé. Jezus Kristus, ki je bio včera i dnes, tisti bode i naveke.

Hodmo li naprej túdi v etom nôvom leti z verov, z vûpanjom i z lûbéznostjov, Kristus naj bode naš voditel v sreči, v veseljê i v nesreči i žalosti, v žitki i v smrti, tak se túdi letos ne vkanimo i ne vcagamo. Záto li v Jezusovom iméni naprej z verov i z dobrim vûpanjom. H.

Jánoš vítěz.

Veršušno pripovedávanje. (Pisao: Petöfy Šándor 1844. Poslovenco: Flisár Jánoš 1940 sept.)

V-ti spêv.

Sunce je gor' prišlo, mēsec je odposlan',
Pústina kôl' njega má velki prestor, stan,
Od sunčnoga zhoda notri do záhoda
Je velika ravnina vedno ležála.

Ni cvétja, tráve, drêva je tam nê bilô,
Niko má' betvo tráve je v-pěski stalô.
Kre strána sunca trákov se erdečila
Edna mlaka z šerjom kôli obrašena.

Pri mlake brêgi, v-šerjá sredini je stao
Dúgoga šinjeka štrk, živiš si iskao.
Obri vodé so bistrí vodeni ftiči
Z dúgimi perotámi sem tá létali.

Janči je šô, li ténja ga sprevájala,
V-glávi ga kmična misel gnála, mantrála;
Po cêloj pústini je sunce sijalo,
Ali njeg'vo srcé je kmično ostalo.

Kak je sunce na nébe sredíno prišlo,
Čúto je, ka bi obêd'vati trbêlo.
Včerať té hip je obslédnjim obêdivao,
Tak je že túdi komaj nogé zdígávo.

Doli si je seo i naprê je vzéo turbo,
Potrošo je to oxtánjeno slanino.
Glédala ga síva néba i svekel sun
Sledí pa bliščeća poldnjéina prikazen.

Máli obed njemi je jáko prav spadno,
Obžijao je túdi, k-mlaki se je bližao.
Z klobúka paviljom si je zájao vodô
Iao tak sí pogáso žaréčo živo.

Od brêga mlaké je nê daleč odlišao,
Sén njemi je ôči ozmice obížao,
Na en krítanôvec si je nagnó glavô,
Sladko je záspao, počívalo jáko lepô.

Senja ga odpelala odkud je prišao,
Iluško je v-sne vu svojem krilli držao.
Oh, gda je deklinó kúšnoti namêno,
Na velki trêsk grmlance se je prebúdo.

Naj ne zná lěva tvoja...

Edna moji vékši šolárkinj je pred božov službov prišla k meni v pisárno i mi položila na stol 15 dinárov z rečmi: „Na církev dá tō edna deklina“.

Zradošćeni nad tēm, ka se ešće nájdejo mláde deklina, štere lůdi za církev májo kaj pēnez, sem vzeo knigo milodárov, da bi vpiso dār one deklina.

Pitam svojo šolárkinjo, štera je prinesla pēneze: „Što pošila tē dār?“

„Edna deklina“, se je gláse njēni odgovor.

Skoron nestrpno njej právim: „Njēno imé mi povej!“

„Nesmim povedati njēnoga iména“, se je gláse odgovor, „ár ona nešće, ka bi za njō znali“.

Ešće bole zradošćeni sem vpiso oni 15 dinárov v knigo, zradošćeni nad tēm, ka Kristušovi verniki znájo ešće tak dati, ka verni ostánejo zapōvedi svojega Gospodna, ki nam právi:

„Gda pa činiš álmoštvo, ne trobōntaj pred tehom, líki skazlivci činijo vu správiščaj i na vilicaj, náj se dičijo od lůdi. Tí tak čini álmoštvo, naj nezna lěva tvoja, ka čini dēsna tvoja“. (Mat. 6, 2. 3.)

Nej sem bio radoveden na imé plemenite deklina. Vendar sem se pa nej mogo obrániti njēnoga lěpoga djánja zbrodjávajōči misli:

Kákai nágib njēnoga sřcá je ōdpro njēno denárnico?

Je s svojega prvoga zaslužka prinesla tē dār na církev, kak áldov zahválnosti prōti Onomi, šteroga slugi i službenice smo vsi?

Jo je kákša velka radost dosěgnola i spomenōla se je cerkve Onoga, ki je vřetina vse práve radosti?

All se je pa v kákšoj žalosti porodilo njēno plemenito djánje z misli na ešće bole žalostne?

Odgovora na vsa tá pitanja sem nej najšo, pa zapravo niti nej isko. Plemenito sřcē bi se samo zbantívano čútílo, če bi odkrili skrivnost njegovoga djánja!

Nam pa brezi toga zadosta glásno gučl dār one neimenūvane deklina, kázajōči vnōgim, kak moremo dati. Tak, naj ne zná lěva tvoja, ka čini dēsna tvoja. D.

Na stároga leta večēr pesem.

(Nōta : Felleg borult a vidékre.)

Mrák nam pokrívá krajino,
Stáro leto je mīnilo :
Dájmo z-srdcá hválo Bōgi,
Za vzéti dobrōt prevnōgi.

Jesto, kí se žalostíjo,
V-srdci se britko skuzíjo :
Jōčejo se za lůbléne,
Kí so že stančarje nébe.

Důh svēti pomōč nam darúj,
Vu žalosti se nam smilúj :
Koga Gospōd pregledáva,
On se bōgši hípov včáka.

F. J.

Kak vu pústini esi ino tá gléda
Vidi, ka se veliki vihēr pripravla,
Tak kitro se zdignolo nébe zburkanje,
Kak hitro je prišlo Jančla vandranje.

Svēt se je na nágli vu kmico oblěkao,
Strahotno grmelo i blísk semtá strělao,
Nebeski žlebōvje so se prepūstili,
V-mlaki so veliki mehérje čupkali.

Janči se je na svoj dúgi bot naslono,
Klobůka povitjé doli zaobrnó,
Veliki kočj je tůdi vō obrno,
Tak je glědao, kak štōr vihěra nevoło.

Grozen vihēr kak je nahitroma prišao,
Rávno tak je tůdi on hitro odišao.
Oblácje ino vihēr so vzéli slobōd,
Kre zhoda se je skázao svēt'ga Petra slōk.

Z-kočj je Janči doj strōso mokrōčo,
Kak je jo doj strōso, se dale napōto:

Gda se je sunce pá k-počínki nagnolo,
Dale je potūvao pobito, žalostno.

Dvě nogē sta ga prinesle vu velki lōg,
Vu zelén, gōsti lōg sredino naednōk.
Tamga je pozdrávlaov kōvran : kao, kao, kao,
Šter' je spádnjenoj stvári oči vōkopao.

Ni lōg, ni kōvran, sta njega nē burkala,
On je šō po pōti, štera ga pelala.
Vu lōga sredini, po kmičnom koniki
Je šō, pri mēsecovom temnom posvēti.

VI-ti spěv.

Vřemen je vendar že prōt' pōnōči bilō,
Ouzdalěč zaglědne mál' posvēt, kak okō,
Kak bliže pride, vidi, ka z-okna svēti
V-lōgi, vō z-nikše mále tanje se nēti.

Janči je vu sebi tak mislo i brodo :
„Ka tē posvēt v-krčmi gyé, gorí, zagvūšno,
Tak more tō bíditi, — hvála bojdí Bōgi,
Notri bom šō, počíněm si vu nevōli“.

Nájdenei sin.

Godi se pred 300 lětmi. Jánoš vért v sobi sedi pri stóli i čté biblijo. Őrža vertinja pa kinča málo božíčno drévo.

Jánoš vért: Ali moja lübléna žena, ne trüdi se telko s tistim drévom! Vej itak nega, za koga bi je rédila. Nej deteta, nej vñuka!

Őrža vertinja: Znam drágl vért, znam. Tak živéva kak dvóje samótno drévo v pñščávi. Hej, pa tüdi midva sva mela nikda zláto détece!

Jánoš vért: Mela, bogme, mela. Da bi Bóg pokaštigo tistoga hñdobnega Törka, šteri náj je orópo nájnoga kinča. Što zná, kama so ga odpelali, ka so vñinoli z njim.

Őrža vertinja: Záto se jóčem i bogámolim neprestanoma. Ali čñješ li, drágl móž, jaz dostakrát tak čütím, ka Gospodin Bóg poslñne ešče mojo molítev. Nikaj mi guči v srci, ka mo si lejko k srci stisnola ešče svoje déte, prve kak vmerjém. Vidiš, tó božíčno drévo tüdi samo záto delam že prék dvajseti lét, ár mi nikši znotrěšnji glás vsikdár šepeče: Pride ešče nájni drágl sin, pa de z nama svetlo blájžene kolede.

Jánoš vért: Lépo vñpanje, ali nespameíno! Koga je Törk odneso, ga več ne dá nazáj. Samo smileni Bóg zná povedati, kelko krščanske decé so že odgrabili tisti nesmlileni poganje. Daleč, nikam k Čarnomi mórji je odpelajo, tam je za janičáre zgájajo, pa je te kak sultánove

nájbole divje vojáke pošilajo nad nás, vbógi trpéči krščanski národ.

Őrža vertina: Te je pa tó tak, moj drágl vért? . . . Moj sladki máll Janči bi tüdi na té šorš prišo? . . . Zná biti . . . moj Bóg . . . zná biti . . . ali . . . ali te kak poganski voják ešče izdak lejko nazáj pride moj lübléni edinec. Čñdovita je zmožnost boža . . . kapa če pride, pa me spozna, svojo rodno mater.

Jánoš vért: Nóri guč! Pa če bi tüdi prišo, kak bi se vendar spoznali? Dvajseti lét je velko vrémen. Máll pojbič je v divjega janičára zrásó. Ne pozna nej očé, nej materé, nej svétoga návuka našega Zveličítela. Divji razbojnik je, šteroga vsakše želénje je samo rópanje, vužiganje i prelivanje krščanske krvi! Na Allahovo díko morí kršćenike, náj kém bógie mesto zadobi v Mohamedovi nebésaj. Ej, ne guči záto tak nespameíno!

Őrža vertinja (čemerno): Oh, tisti prekláti Törki! Te ráj smrt, kak pa takše sréćanje! Ráj mo se te jókala za svojim detetom, kak za mrtvecom.

(Zamišleno.) Nemrem si pomágati, mogóče mi sam Bóg šepeče tó, ali jaz ešče izdak od onoga srećnoga dnéva senjam, gda si svoje déte lejko pá k srci stisnem. (Vkráj se obrné i si zbríše skuzé, te pa dale krasi božíčno drévo.)

(Nikák potrúpa na dveraj. Prestrašeno se zglédmeta.)

Janči se je vkano, né je bila kréma
Nego je bila dvanájset tatóv jama.
Tanja je né bila prázna, razbojnici
So teda vsi (vsé dvanájset) domá bili.

V-noči, razbojnici, čakáni, pištóle,
Či si zmislímo, so né sálne figóle.
Ali Jančia srdcé je v-mesti staló,
Tak da je notri med njé batrivno stópo.

„Dáj vam gospodin Bóg srećen, dober večér“!
Se je Janči poklono, kak dober pastér.
Na tó razbojnici vsi rožjé lovíjo,
Na njega terejo, njemi govorió:

„Ti nesrećen človek, što si? — Ka ščéš eti?
Kak vñpaš v tó hrambo k-nam stópití esi?
Jeli máš stariše? Ženo ino deco:
Bár kogašté máš, nebodeš ji več vido“.

Jančia srdcé se je pač né sahsilo,
Na té reči je tüdi né bole bilo.

Na razbojnikov napád se je né strсно,
Tébole mírovno njím tak odgovoro:

„Što se za žítek i zakoj má bojati,
Se vás ogibati má ino varvatí.
Meni je moj žítek bogme né prijéten,
Štošté sem, med vás esi batrivno idem.

Záto, či tak ščéte, njájte me živeti,
Njájte me eto nóč pri vás počívati;
Či pa tó neščéte: lehko me vmoríte,
Nevólnoga mojga žítka nemilñjíte“.

Tó njim je tak mírovno i srdčno pravo
Dvanájset razbojnikom na velko čñdo.
Nji kapitán je na tó etak erkao zdá:
„Edno bom ti pravo, dvé bodeta žnjé — znaj:

Na njé valon dečko si, kak je viditi,
Bóg te je uprav za tatá dao roditi.
Za žítek nemáraš, smrti se nebojiš,
Tákše nñcamo mi . . . bojdí naž tñváriš!

Jánoš vért: Što je? Što hodi eti tak kesno v tom mrzлом večeri, eti pri lógi?

(Ide k dveram i vó skriči) Je človek vónej ali se pa kakši hůdi důh špila z nama?

Glás od zvůna: Širomák vandrar stojí eti. Zablůdo sem. Vido sem posvét, pa sem esi pri-šo. Bóg mi vidi důšo, neščem nikaj hůdoga, samo počinka si želēm i mirovno lůbēzen svēte nōči.

Jánoš vért (Skrbno odpré dveri, gda za-glédne obráz tůhinca, ga notri spůsti): Vstůpi, mládi vandrar. Tvoj młli obráz i tvoje pobožno želēnje nemreta hůdoga srcá zakrivati!

Mládi vandrar (notri stůpivši): Blagoslov i mir vu Imēni dnes narojenoga Odkůpitela vsēm stančarom té hiže! (Stáne pred vértom).

Jánoš vért (njemi rokó dá): Blagoslov i mēr tebi, mládi vandrar. Ka dobroga te nosi v tom kráj?

Mladēnec: Odkud pela moja pót, tó ne znam, kama me pela šorš, ali boža svēta vola, toga nemrem znati. Vandrar sem, ki streho, meš-ter sem, ki delo i dobroga vértá išče.

Ůrža vertinja (lůdi bliže stůpi, priázno glé-da mladēnca, zbriše stolec i ga njemi pontůdi): Sedi se, mládi vandrar, segrēvaj se i spočini si! Jaz ti pa prinesēm tečas kaj za pod zobē.

Mladēnec: Dobra ženska, zahvālím vam dobróto vašega srcá. Samo prenočišče prosím, strošek de se že najšo v mojoj torbi. (Doli dene

svojo popótno torbo, se vsēde i se okóli zgléd-ne) Moj Bóg, božično drēvo! Blájžena radost detlinski lét! Dugo sem že nej vživo té radosti.

Jánoš vért: Bogme, mi tůdi nej, ár zaman je božično drēvo, če ga nega, ki bi se njemi veselilo.

Mladēnec: Drági človek, tepa nemate decé?

Jánoš vért: Mela sva. Gospód ga je dao, Gospód ga je vzeo, blagosloveno bojdí ešče v našoj žalosti njegovo sv. Imé! Ali ne gučmo več od toga. Ráj mi povej, mládi prijátel, što si i kama se paščiš?

Ůrža vertinja: Tak, tak, dokeč kaj pripravim, mo jaz tůdi poslůšala.

Mladēnec: Pod sněžnimi Karpátí me je od-gájala edna poštena tišlerska familija. Vělli so me na meštřiho, poštenjé i molítev. Náj je bla-goslovi Gospód ešče v njihovoj smrti tůdi! Njim mam hváliti, ka sem človek gráto.

Ůrža vertinja: Tepa ne živějo več tvoji roditelje?

Mladēnec: Mrli so že. Jas pa vandram i delo iščem. Vandram vsikdár dale. Tak čůtim, ka na ravnica j nájdem svojo srečo.

Jánoš vért: Ej, ej, mládi prijátel, te se pa v domáci krajina ne počůtiš dobro? Ne lůbiš zemlé, gde ti je zibelka tekla, gde te je dobra mati odgájala, gde ti roditele zakriva grob?

Mladēnec: Prav máte, dober človek. Bláj-žena je rojstna zemla. Tůdi jas bi rad kůšno vsakšo njěno grůdo. Ali gde je moj rojstni kráj?

Vmárjanje, tatvija je naša meštřiha,
Našega dela nájem, drága herbija,
Ete črēp srebra ino té lagvič zláta
So razbojnikov sád i sejátvi brátva!

V-Jančia gláví se je čůdno vrtelo,
Dobro volo kázavši njim je tak velo:
Vaš pajdáš iščem bidti, tó je moja rōka
Žitka mojega ta nájvėkša dobróta.

No, ka naj jakše bode, kapitan právi:
Zdá pa dečki naprē! Sedmo k-áldomási.
Z-popůvski peovnic vína gyé povóli
Poglednimo kúpíc dna do konca doli!

Kúpíc dna so glédali, plli povóli,
Pamet zakápali, do tla samočali,
Jedino Janči je li samo koštávao,
Bár so ga trurali, se je zadržávao.

Sén je obseo cimbore, že so drēmali,
Janči je tó čakao, gda bodo zaspali.

Kak so se do en'ga vsi tá zobrnoli,
Je záčao v-tó formo vu sebi praviti:

„Lehko nōč!... nezbůdi vás že več gor' nišče
Kak samo sōdnoga dněva trobůntanje.
Vnógim ste spogásili vó žitka svēčo,
Jas vam pa pošlem zdá kmico vekivečno.

Hajdt, k-kinča lagviči, napunim si turbo,
Nesao bom jo domō luški dam puno.
Nede duže ona rob babé mnčije,
Za ženo jo vzemem, melava veselje.

Hižo dáva spraviti na srēdi vési,
Lěpo snejičko jo tá dam pripelati,
Tam bod'va živelá v-blájženom veselji,
Kak Ádam i Eva vu paradižomi!...

Ah, Gospodne Bože! Ka gučím jas eti.
Razbojnikov pēneze bi šleo odnesti?
K-vsákomi falati je krv priteknjena,
Kakda bi z-tákšim kinčom bilá blájžen'va?!

Rad bi kúšno rokô svojega očé i svoje materé, ali pa samo njih mrzel grob. Ali što i gde so bili moji drági roditelje?

Örža vertinja: Kak, te so pa tisti dobri ljudje, od šteri si gučo, nej tvoji roditelje?

Mladénec: Lübléna ženska, tó je ja moja žalost. Tisti so me samo gorishránili. Od svoji roditelov nikaj ne vém. Štiri-pét lét sem mogo meti, gda so Törki zvúžgali mojo rojstno vés i mené s seboj odpelali.

Örža vertinja: Smileni Bôg!

Mladénec: Naskori sem se te zbúdo ednók na grozen bojni krič. Prestrašeno sem se skrio pod svojo odejo. Naednók začújem svoj materni jezik. Dvá vojáka sta stôpila v šator i me najšla. Pitala sta me po iméni. Janči sem, sem odgovoro. Te sta me splitávala po oči. On pa je Jánoš, sem odgovoro. Več sem njima nej znao povedati. Te so me zavúpali na onoga tišlera, ki me je odgájo. Tó je moja zgodovina.

Örža vertinja (genjeno): Nebeski Bôg! Moje dète je túdi Törk odneso.

Jánoš vért: Tak je. Nájni sin je túdi Janči bio. Gospodne, vužgi posvét v etoj kmici!

Örža vertinja: Gospodne presvétí mojo pamet!

(Se zamislí): Moj Janči je pod lèvim lakétom meo rano, kak mála kosa. Na žerjavo pegio je spadno ednók, pa se je žézgo.

Mladénec (gori skoči, náglo slečé svoj ka-

put i pokáže svoj lèvi lakét, na šterom se je dobro vidla rana. Potom k Örža vertinji zbeži, poklekne pred njôv, jo obime i jôčič kúšnje njéne roké): Mati, moja drága mati! Moji drági roditelje!

Jánoš vért (k njima stôpi, obá obimé, se prôti nébi zglédne i právi): Blagoslovení bojdí, svétí Bôg, ki si nam po tak čúdivitoj pôti najáz dao nájno dète!

Vsi trijé (pokleknejo): Dika bojdí Gospodnomi Bôgi!

Helner Gèza

Na nôvo leto pesem.

(Nôta: Felleg borult a vidékre.)

Nôvo leto je pá prišlo,
Díko, čést Bôgi spévajmo:
On dá blagoslov, blájženstvo,
Mrtelnim nébe králevstvo.

Nestrahši se vbôgo srdcé,
Či te Jezuš k-sej pozové:
Nasledúj njegovo példo,
Poslúhne molítev svéto.

Dúh svéti pomôč nam darúj
Vernim tvojim se ti smilúj:
Molmo i v-nébo glédajmo,
Odnut vsa dobra čakajmo.

F. J.

Jas se ji neteknem, tó činiti nemrem,
Dúšnovést bi mi težilo velko bemen.
Trpi duže križ svoj lúška kinč drági
Vúpaj se vu Bôgi, on te neostávil!

Gda je Janči skončao svoje govorénje,
Z goréčov svéčov je te vó stôpo z-híže,
Podéžgao je strého na vse štiri kúklé,
Razpústo se plamén na vse kraje felé.

Vu ednom plámni je stréha brž plavala,
Erdečina plamná je vis'ko ségala,
Od dinú je néba čarna postánuola,
I mēseca sveklošča témna grátala.

Nenávadna sveklost, kak se razprestíla,
Je sové, pirožleke z-mesta zdranfala.
Vórazprestíli njihov peróti šumlénje
Je premágalo nárasov počívanje.

Gor'zhájajóčega sunca prvi tráki
So na vogelišče síjali navláki,
Na žežgáno okno so noť nastřégali,
Razbojnikov zgoréne kósti glédali.

VII-mi spév.

Janči je že dosta orságov obhodo,
Na razbojníke si je rávno ně mislo.
Naednók se je pred njim nika bleščilo,
Sunce je na rožjé jáko fěst síjalo.

Vojnici prihájajo, lěpi husárje,
Sunca blišč se njim na rožjé svéti, káže.
Pod njimi jahanci pléšejo frčejo,
Na glaváj žegavo lěp' grive stěplejo.

Gda je Janči nji približanje zagledno,
Srdcé se njemi je vu prsaj gnědilo.
Kak rad bi on túdi stano za vojáka,
Nájmre pa za vogrskoga husára.

Kak so vojnici bliže, bliže tá prišli,
Zapovedníka eto rěč je čúo Janči:
„Pazi dečko!... Zaká si tak zamišlení...
I rávno zdá nateliko razvřždani?

Tri králi.

Biblijska pověst. Pisala Kováč Frída.

V blížíni arábske púščave so se pomikali čudni pútníci. Na veľkej béloj kaméli je jezdo veľki močen človek okóli pēdeseti lēt. Od obráza do prsi njeml je valovila močna čarna keca. Obráz sam pa je bio temno erjávl. Egipcán je bio. Velka béla živál pa je šla brez vodstva proti svojemi cili, nevidna róka ga je pelala, dokač je nej postánola, sáma od sébe. Bilô je okóli pôdnéva. Njéni gospodár se je zgeno, pogledno okóli z bistrim poglédom, se ogvúšo, ka je na právom mestl i se pústo na pēsečino púščave. Mirno je postavo svoj šator i čako. Večkrát je stôpo pred šator i skrbno pogledno v daljávo. Vidlo se je, da ešče nikákoga čaka v tom zapúščenom mestl. V šatori je pripravlo vse za sprejem svojih gōstov. Tri svilene rōbce je přestro i postavo je srebrne sklēdce z jēstvinov. I gda je skončo, se je bližala z druhé stráni čarna pika, štera se je vsigdár povékšávala. Bila je ista velka béla živál, kak njegova, na nej pa je jezdo Indijec. Egipcán pa je z prekrížani rokámi zakričo: „Bôg je veliki!“

Nepoznáni Indijec je postano pred njegovim šatorom. Dolstôpivši se je obrno k Egipcánl, ga obino erkôči: „Mir bojdi s tehom, sluga Boží!“ Oni njeml pa je odgovoro: „Túdi tebi, o brat v veri“.

Janči si zděhnovši, je teliko pravo:
„Jas sem na celom světi jáko premalo,
Či bi z-vami v-ednom rédi mogao státi,
Ešče bi z-suncom zôči vúpao glédati!“

Vezér pa pá erčé: „Dobro si premisli!
Nědemo se změnjat, bomo se bojnali,
Francuzom idemo na pomôč, pomágat,
Divje tōrke bit ino doli obládat“.

„Teda bi jas tak ešče predosta rájše
Na kōnji, v sedli seděč šô na bojišče.
Či jas ne bom vmárjao, mené vmorl tuga,
Menl je jáko přijtna krvna bojna.“

Do etega mao sem samo osla poznao,
Ár sem ovčár bio, birke sem pásao, vračao,
Vogrin sem i vogrin je na konja valon
Vogrinl je atvōro Bôg konja i sedlé“.

Dosta je gúčao Janči, jēzik napústo,
Ka se zapovedníki jáko povídlo.

Indijec je bio visike rástl, vlasjé i bráda so bili béli, obráz pa erdēčkasto erjávl. Egipcán pa je pokázo v daljávo na trétjo strán púščave. „Blagoslovleni so oni, ki Gospodni slúžljo. Ali vidiš, tam prihája trétjil“

Túdi trétjil je přišo na belo j kaméli. Bio je drōvnoga rása, bēloga obráza, svetlil vlás. Globoke mōdre oči so z veseljem glédale proti čakajōčim. Bio je Grk. Obino je obá nepoznániva človeka, erkôči: „Mir bojdi z vama!“

Egipcán je je povábo. „Prvi sem bio na etom mestl, vse sem pripravo za vaš prihod, krúh je pripravlenl, pústite mē, da vas pogōstim“.

Šli so v šotor, sedli so k stōli, prekrížali rokē na prsaj i molili, te so se z čúdiv spoglednoli. Vaški je gučao v svojem jeziki i dōnok so se razmili. Po mali so se začnoli pogovárjati i si pripovedávali, kak so přišli na tō čúдно mesto. I pálik je bila čúda velka. Vsi trijē so isto doživeli. Egipcán je začno pripovedávali: „Sedo sem pred svojov hižov i premišlávō od živlěnja i od Bogá. Teda se je nad morjem začnola světitl velka zvězda, čúo sem glás kráj sébe: „O Kášpar tvoja vera je velka. Z dvema drúgima, šteriva prideta od drúgi krajōv svetá, boš toga vido, šterl pridtl má, če se gojdna zori, idl njima proti. Vúpaj se v Dúhl, šterl te vodi.“ Drúgil dén sem se odpravo na pōt i nevidnl Dúh me je pripelo esi, gde sem vāj pričako“.

Indijec i Grk sta obá pritrdila, da se je túdi njima tak zgōdilo. Gda sta skončala svoje

Ka pa ešče pogléd njegvi svekli ôči,
Notri ga je vzéo za vojáka tam preci.

Što bi tō znao včasi vse vō povedati,
Vu erdēči lačaj, ka je čúto Janči?

Ka je čúto, gda je bekeč vzéo na sébe,
Gda njeml je na meč sun' sijao doj z-nébe.

Zvězde je brsao konj, paripa njegova,
Gda se je vu sedlo gor' vrgao na njega.
Ali on je trdno kak cvek sedo na njem
Gotov kusár je bio naednōk že vu vsem.

Čádivali so se nad njim vojni pajdáši,
Nē so zadoleli njega čádivati.
I gdetáštē so šli pri kvartělivanji
I pri odkájjanji, so ga deklina i vsi objokávali.

Ka se deklin dostájalo, se ni edna
Njeml nē povídla i nē dopádnola;
Či je bār dosta krajín notri obhodo,
Iluškl je pára nē naišao, nē vido.

pripovedávanje, so vsi trije stôpili pred šator. Sunce je počasi zajšlo. Globoka mirovčina je ležala nad púščavov. Pôtniki so správlali šotor i so naprej jézdili proti záhodi. Mírno i veličastno je prišlo mēsec. Tri postáve v dúgi běli pláščaj so zglédale kak sence. Egipcán Kašpar jih je vodo. Na ednôk pa zasija velikanska svetlôba. Srca tré možôv pa zatrepečejo i vsi trije zakričijo: „Zvezda! Zvezda! Bôg je z nami!“

„Bôg je z nami“ so se veselili i šli za zvězdov, štera njim je celo pôť svétla. Gda je pa zvězda nájbole močno zasijala, so prišli možje do betlehemske štale.

Stôpili so v štale, gde je ležalo málo dēte v plenice povito, na slami. I pokleknoli so pred detetom i molili so je, ár bio je Odkúpitel svētá.

Jeli ščēmo nasledúvati pēldo oni trej možôv, jeli ščēmo polskati tō málo dēte v Bethlehemske štalaj i njemi položiti k jaslam naše dáre? Zlatá i kadila nemamo. Ali edno dobro, čisto srdce rad vzeme naš Odkúpitel od nás!

Tô je naš nájvišiši trôšt i naša nájvěkša radost, ka Onoga mámo za Gospôda, šteromi je Oča dao vso oblást v nébi i na zémli i je vsa v Njegove rokē položo. Što ščē i more nam te škôditi?

Luther

Réd v cěrkvi.

Evangelíčanska cěrkve je Boža hiža, gde On guči k nam v svojoj světoji řeči i On děla v nás z svojimi sakramentumami, mi se pa k Njemi obrněmo z svojimi molitvami, z prošnjami i hváloďavani. Rávno záto je naša cěrkve světa hiža, štera je edino Bôgi posvěčena i záto je tūdi právi dóm, hránodávajōča vřetina celomi gmajnskomi živelni. Evangelíčanska cěrkve sezvūn evangelíčanski boží slūžb i rāzni cěrkveni obrědov za níkši drūgi cíl ne smē nūcat i prekpūstiti.

Za cěrkve je v prvoj vrsti odgovoren dūhovnik, gmajnski dūševnipastěr. Z tistoga — kak edna ali drūga gmajna skrbi, v rědi drži i nūca svojo cěrkve, žē sveilo vidimo eele fare versko-živělje, tū se pokáže i vidi nájbole jasno, na kelko je Bože lūdstvo tista fara! V znāniji svoje odgovornosti pred Bôgom naj vsāki evangelíčanski dūhovnik vse včini i stori na tō gledōč, da z pomočjov hajdūka, kurátorov, prezbitarov, ženskoga drūštva zagvūša tō, da bode v cěrkvi vsigďar rěd i da bode cěrkve vsigďar čista.

Tūdi na tō moremo paziti, naj prostor okōli cěrkvi vsigďar čist bode. Cěrkveno dvorišče naj ne bode pášnik, gde se vsākevřte živina spre-vāja, nego tam naj čistoča i rěd bode. Pozno sam ednoga stāroga šinjōra, ki je ečē v svojoj visikoj starosti i v betěgi vsigďar sam očisto veliko cěrkveno dvorišče i rōžove gredē, obřezo drevje i grmōvje, rōžice pa v letnoj vročini polěvo.

VIII-mi spěv.

Mašerao je šereg pomali namali,
Vu Tatár orsāgi že sploy vu sredini;
Zōči se je naišao z-velkov pogūbelov,
Z-velikim šeregom pėskiglāv tatárov.

Pėskiglāv tatárov prezmožen poglavár
Je vogrski šereg etak pozdrávla bār:
„Kak vūpate pridti v-našo domovino,
Geto mi z-človečim mesom tū živěmo?“

Vogrski šereg se je jáko prestrahšo,
Ár je tatárov bilō dosta jezero;
Sreča, ka v-tom hípi tam hodo, potāvao,
Črnkavcov orsāga dobroga srdcā krao.

Té se je kre vōgrov naednôk gori vzēz,
Ár je na vogrskom ednôk níkše delo meo.
I te ga je vogrski národ lūbeznivo
Priřao i poštvāvao, djao si je žnjim milo.

Tô je črnkavcov král ečē nē pozábao,
Záto je vōgrom zdā za zájem párt priřao.
Z-tatár casarom je vu priřatelstvi bio,
Ino je njemi etak pravo, govoriō;

„Drāgi moj priřatel, té šereg ne bantūj,
Nebode se on z-tebom nika protivlō.
Dobro poznám jas té rod, vogrski národ,
Pūsti ga přek po orsāgi na odhod“.

„Za tvojo volo jas pajďáš z-srdcā včini,
Vogrski šereg po orsāgi přek pūstim.
Ečē je i pôtni list napisao tūdi,
Nišče ji nesmē stāvlati, bantvovati.“

Istina, ka je ji nišče nē bantvāvao,
Šereg je brez škode k-mejej pripotvāvao.
Rad je bio, ár je tá zemla siromaška,
Z-vōn fig i medvedov, nika drūgo nema.

(Nadáljāvanje pride.)

Ešče bole se pa moremo brigati za tó, naj bodo naše cirkve odznôtra prav čiste. Z pavočinami prevlečene stené i plafon, z práhom napunjene klopi, z ráznim smétjom potróšeni i zamázani pod obsôdijo tak gmajnskoga dúhovnika, kak celo gmajno. Telko časa i telko vodé vsigdár i povsôd jeste, da se cirkve léko očisti.

Ar je evangeličanska cirkva Boža hiža, záto v njej pravilčno kraljuje Boží oltár, v šteroga drági dáraj i kinčaj milošče Bôg spoj blúzi pride k svojim. Na oltári naj bode vsigdár réd i čistôča, na oltáraj se naj nūcajo li samo predpisane fárbe oltárski prtôvje, li samo práve svēče, žive róže i nígdar nē umetne, z papéra napravlene róže. Túdi oltárska opráva, oltárski prtôvje, posvečnjeki, razpetjé, posôda za vōobslúževanje Kristušove svēte večérje naj bode vsigdár čista. Na tó paziti, za tó se brigati, naj bode dúhovniki i celo gmajni svēto veseljé dávajôča blájžena slúžba.

Túdi z etakšov pobožnov lúbéznostjov se brigajmo za čistôčo predgance, gdé nam Boží slugi Božo svēto rêč glásijo, Boží svēti evangeliom i njegov svēti zákon. Ne smemo se ešče spozábati z krstnoga kamla, ár z milošče Svētoga Dúhá se tú porodimo za kráčenike, za Kristušovo odkúpljeno deco. Na zádne se tak skrbmo za naši cirkve orgole i zvonove, kak za kákšo škér, štera Božoj diki i cèle gmajne osnávlanj slúži. Naše gmajne se v svoji proračunaj za dostá rázni rêči morejo skrbeti, ali malo se pa skrbijo za lepôto, za čistôčo bože hiže i za njéno okolico. Za tó potrební pēnezi se hitro vkúpersprávjjo, samo naj v vsákoj gmajni-kém več tákši vernikov jeste i bode, ki pravlúbijo Božo hižo.

Ali nē je zadosta za cirkve se samo skrbeti, nego plemenito jo moremo túdi nūcati, v cirkvi, v Božoj hiži se túdi primerno moremo oponáštati. Líki dúhovnik samo v čistom ornátuší léko stôpi pred oltár i ide na predganco, tak se túdi od vsákoga človeka tó želej, ki prestôpi cirkveni prag, naj túdi z svojim gvantom dá svedôstvo, da poštuje Božo hižo. Tó telko pomēni, da je gvant léko prôsti, léko je túdi zakrpani, samo naj čisti bode i nē telko, da bi ništerni tó mislili, da je cirkva plesna dvorána, šteri samo té pridejo v cirkve, gda svoj nōvi i po najnovēšoj módi zašiti gvant léko kázejo.

Tô, z kakšim dúhom stôpimo notri v cirkve, se vidi na celom našem oponášanji. V cirkvi si ne smemo zgučávati, samo gledôč Bože

slúžbe kaj tího opítati od svojega sôseda, ali pa od hajduka. V cirkvi je túdi nē spodobno semtá, na lévo i na desno glédati. Pri notri i rôidēnji se ne tiskajmo, nego pústimo naprej starejše lúdi i lepô tího za tēmi ti mlájši, kak v cirkve stôpimo, tak naj hēnja na naši vŕstaj vsáki guč. Vsigdár boli, či tákše lúdi vidimo v cirkvi, ki nemajo pesmene knige i ki ne popēvajo. V cirkve naj vsáki evangeličanski človek prinesé pesmeno knígo i naj vsáki vrēlo popēva, ár li samo tak vzeme tá z dúšov i z srcem v božoj slúžbi.

K božim slúžbam túdi točno prihájajmo, nē je lépo i pošteno, kesno priti v cirkve, ali pa iz cirkvi pred dokončanjem bože slúžbe oditi. Túdi pri oltári more réd biti, záto se pri vživanji Kristušove svēte večérje ne tiskajmo i ne rivajmo naprej, vsi pridemo itak na vrsto. Túdi ne spimo v cirkvi, kak tó ništerni v letnom časi radi činijo, edno vōro, či popēvamo i skrbno poslúšamo Božo svēto rêč — léko vōzdržimo. Naši dúševnipastérje, kántorje, kurátorje, prezbitérje, cirkveni slugi naj z svojim pobožnim, poštnim, vernim živlénjom pôtikazáče bodejo svojim družinám i celo gmajni. Naj oni i njihove družine bodejo prvi v obiskováni Bože hiže, naj oni i njihove družine rêsan naprejhodéči, prvi bodejo vsáko nedelo v cirkvi, naj bodejo naprejhodéči v poslúšanji bože svēte rêči, v vživanji Kristušove svēte večérje, v popēvanji i v molitvi.

Ne pozábmo cirkve očiščávájôčega Gosponu Jezuš Kristušu opomin: Hiža moja je hiža molitvi. Z tákšim dúhom hodmo na etom svēti, tak se skrbmo za svoje cirkve, naj rêsan dúhovni, dúševni dôm poslánejo za nás, gdé se gdakoli dobro počútilmo, si počínemo i se okrepimo, naj bi tak v naši gmajnaj z Kristušove milošče znôva žitek pôstalo ono žoltársko verevadlúvanje: Gospodne lúbim prebiválíšče hiže Tvoje i mesto prebitka tvoje čésti. V cirkvi, v Božoj hiži pred Božim obrázom stojimo, cirkveni čestniki i verníki, gmajnarje vsi pod Njegovov miloščov i pod Njegovim sôdom slúžimo. Záto pa edino: Tísto mi bojdi dika v cirkvi po Kristuš Jezuš med vsēmi národmi na vek i veke. — H.

Če se Bôg ednôk oglási, te nikoga srcé nemre pred njim postánoti. Luther

Ka Kristuš guči i čini, tó se vidi Bôgi, i tó je vse najbole povedano i včinjeno. Luther

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „V gedrnosti ne bojdite mánji. V dúhti vrôči, Gospodni slúžěči. Vu vûpanji veselí, vu nevôli strplívi, vu molítvi obstojěči“. Riml. 12, 11. 12.

Nôvi dūhovnik. Vrečič Viktor, kl je v jesení dokončo svoje včenjé na univerzi v Erlangeni, je nastôpo slúžbo osěbnoga kaplána pri gor. petrôvskom dūhovniku. Z veseljem pozdrávlamo etoga nôvoga navdūšenoga delavca Gospodnovi gorici i nje-mi želěmo, náj Gospodin Bôg blagoslovi njegovo delo v slúžbi Kristušove cerkve.

Sobota. Fárno žensko društvo je na sv. večér pripravilo našim siromaškim i pridnim šolárom bogáto božičnico. Po predgi dománjega dūhovnika sta eden dečko i edna deklina deklamirala pripravne božične pesmi, potom pa je domáči kaplan v iměni ženskoga društva spregôvoro od světká lúbězni: Na božoj lúbězni do zgūbenoga človečanstva se vužiga lúbězen, štera nás more voditi i nadigávati, naj tūdi z djánjem pokážemo, ka razmimo i nasledūjemo návuk svojega Zveličitela, návuk lúbězni. Po molítvi i blagoslovi je žensko društvo raztálalo skrbno pripravlene pakete: 70 dečkov i deklin je bilô obdarūvani z blágom za cělo oblěko i drūgim potrebnim gvantom v skūpnoj vrědnosti 4.500.— dinárov. — Na světke je martjanski ženski kóruš popěvo lěpe cerkvene pesmi pod voditelstvom našega kántora. Milo popěvanje naši verevrěli deklin je cěloj gmajni na dūhovno radost i osnávlanje slúžilo. — V našoj gmajni se je v 1940. leta narôdilo 52 decé, od njih 27 dečkov i 27 deklin. Zdalô se je 23 párov. Mrlô je 58, od njih 13 v špitáli z zvônski gmajn.

Zahvála. Soboško evang. žensko društvo tūdi po etoj pôti s srcá zahváli všem soboškim năstavam, poedincom i ev. verníkom, ka so s svojimi velikodūšnimi dári pripomogli k tak lěpomi uspěhi njegove božičnice.

G. Petrovci. 1940. leta se je v našoj gmajni narôdilo 31 decé: 16 dečkov i 15 deklin. Mrlô je 28 moškov i 27 žensk, vkūper 55. Zdalô se je 18 párov.

Verevučitel'ska imenūvanja. Od bân-ske upráve sta năstávleniva za verevučitel'a: v Prosenjakovce g. Čarni Koloman, prosenjakovski učitelj; na národno šôlo v Slatina-Radenci i na meščansko šôlo v Gor. Radgoni pa apački predgar Kerčmár Zoltán.

Puconci. Naš domačin, g. Weren Jožef veletrgovec v Celji, so se kak vsako leto, tūdi letos z lěpim božičnim dárom spômenili z sūkešni veredománji svoje rojstne Puconske fare. 39 20 m. različnoga parheta i flanela so poslali puconskomi dūhovniki na razdeljenjé. Nadale so páli poslali 300 Din gotovine, z štere šume dobí naš Dijaški Dom, naši časopisi (Dūševni List i Kalendar), pa Puconsko ev. fárno Žensko društvo 100—100 din-ov. Obeselite siromákov, Gospod cerkve, Jezuš naj tūdi nadale podeljáva svojo stálno obrambo na toga našega lúběznivoga dobročinitela!

Gor. Sláveča. Dne 24. dec. na světi post. zadv. ob pol 3 vóri smo ôsvetno se pripravľali na Kristušov rojstni dén. Ousvetek je s sleděčim redověkom poteko: 1.) Občna pesem: 70. 2.) Predga dom. dūhovnika pôleg Mataj VII. 7—11. 3.) „Koledi“ píso Jonáš Štefan, deklamirala Benko Anuška iz Nuskove. 4.) „Oh! Kak te mam prijěti svejta Odkūpitelj...“ popěvo mējšani cerkv. kóruš. 5.) „Ka se je lažnivomi Petri senjalo“, božična igrice, pisala Kovátš Frida. Naprejdáli: Mater: Huber Justika, Petra: Dervarič Ernest, Franca: Bokan Jani, Marijo: Huber Irena, I. angela: Čurman Marija, II. angela: Benko Gizela. 6.) „Tiha nŏč, světa nŏč...“ popěvo mējšani cerkv. kóruš. 7.) „Na Božič“ píso Horvát Imre, poslov. F. J., dekl. Čurman Alojz. 8.) Zaprtna občna pesem: 70 v. 8. — Po svečanosti smo offertorium držali na novovrbasko diakonisko društvo, na štero je aldūvano bilô 9675 Din.

Selo. Decembra 29-ga je bila pri nás boža slúžba i vŏobslúžavanje Kristušove světe večěrje, z šterov je dosta naši verníkov živelô. Tūdi pri toj prilíki se je držála spominska predga za pokojno Merič Vilmo iz Sela, ki je preminŏčo jesén mrla v Nemčiji, gde sta z možom na sezonskom deli bilá. Iz Francije sta v vihéri bojne srečno prišla v Nemčijo, ali domŏ v svojo

vés, k svojej družini je že ne mogla priti. Tudi v Nemčiji je bila pokopana. Z bolečim srcem so vzeli slobôd od nje tužen môž, máli sinček, dovica mati, sestre z družinami, rodbina, sôsedje, znanci, prijatelje i vsi navzôči, ki so pri božoj službi bili. Pokojna krščenica je domô, k nebeskomi oči odišla v 31 lêt svoje starosti. Ona naj počiva mirno v tühini, njéne lübléne pa naj Gospodni Bôg potróšta i naj njim On zvráči boléče rane i dolizbriše britke skuze.

Advent-Božič v Puconskej cêrkvi.

Vu svêtom-tihom Adventnom časi so vsáki dên bilé držáne zorjenice, pri šteri so dúhovnik razprávlali „Zemlepis Palestine, prikápeno z biblijskimi dogodki“. — Na božičnom zvečarki po liturgičnej božoj službi so pa šolárje dosta deklamálivali ino edno božično igro naprédáli i pod vodstvom Jonáš Štefan kateheta dvôglásno lepô popévali več pêsém

Domanjšovci. V domanjšovskej fari se je 1940-ga leta narôdilo 13 dečkov i 7 deklic, vsega 20 decé. Mrlô je 10 moški i 11 ženski oséb, vsega 21 oséb. Hižni zákon je sklenolo 6 čisti evangeličanski párov i dvá mēšana pára, gde je mladoženec kalavinske vere bio, tak vsega 8 párov. Pri konfirmácii je bilô 11 dečkov i 10 deklic, vsega 21 decé. V našo cêrkev sta stôpila 1 moški i 1 ženska, vsega 2 osébi, iz naše cêrkvi nišče nê vôtôpo. Z Kristušovov svêtov večérjov je živelô 890 oséb. Na cêrkev so darúvali naši gmajarje 2365 dinárov áldovov i svêče v vrêdnosti 280 dinárov.

Samovolní dári. Na goridržánje *Dúševnoga Lista*: g. Benko Jožef, sen. inšpektor M. Sobota 200 din., Šiftár Károl, trg. M. Sobota 180 din., Novak Ernest, dimn. M. Sobota 20 din., Čarni Ludvik Ratkovci 2 din., Franko Mikloš Markišavci, Kúlič Mihálj Brezovci, Škrabán Lajoš Puconci 2—2 din., Vlaj Štefan Predanovci 10 din., Stivan Koloman z Gederovec 10 din., Kodila Ivan s Tišine 20 din., Szinicz Jánoš z Maribora 80 din., Dr. Kúhar Štefan s Ptuja 30 din., Kozic Vilma z Luščani 22 din., Verska občina v Gor. Sláveči po offertoriumi 40·25 din., Vrečič Viktor Vaneča, Cipott Ivan Polana, Godina Ivan Šalamenci, Pén-

tek Franc Polana, Gjergjek Ivan Šalamenci, Nemec Jánoš Polana, Zorko Jánoš Lemerje, Domnján Štefan Brezovci 5—5 din., Erniša Jožef Moščanci 10 din., Sečko Štefan Brezovci 2 din. — *Na Dijaški dom* so darúvali g. Benko Jožef, sen. inšpektor 2000 din., Novak Ernest dimn. s Sobote 26 din., Fli-sar Janez, krojač s Sobote 20 din., Kmečka posojilnica s Sobote 500 din., Štampfer Geza z Mačkovec 50 din. — *Na nespôhlvi vênec Luthárove Fliszár Šarolte*: Vlaj Gjôzô Predanovci 50 din., Domján Štefan Bodonci 50 din., Žganjar Franc Markišavci 10 din., Kovátš Štefan Maribor, vd. Sečko Šarolta Predanovci, Slivnjek Sidonija Dolina, Bez-nec Lajoš Puconci, Kovátš Imre Pečarovci 10—10 din., Varga Irena Markišavci (Francija 25 din., Kutoš Arpad Sebeborci 5 din. — Všem daritelom najlepša hvála!

Štipendij. Z fundácie sebeborskoga nemeškoga Luthár Gergora i familije lahko dobí štipendij srêdnje, ali višije šôle vučenik (vučenka), ki je z Puconske fare, samski, dobroga oponášanja, paščilvoga včenjá, predvsem sirotič (sirotica). Što je takši i ščé ete štipendij zadobiti, on naj svojo prošnju z točnim prepisom svojega zádneho izkáza navkúp, do 15-ga febr. notripošle presbiteriumi Puconske fare.

Turobni glási. Zádni mēsec so se odselili vu večnost z *Puconske fare*: Bohár Veronika v Moščanci, stara 14 l.; Mőrec Franc v Puconci, star 69 l.; vd. Fujs Judit, roj. Fujs v Lemerji, st. 71 l.; Fujs Franc v Moščanci, st. 54 l.; vd. Banfi Terezija, roj. Vukan v Pužavci, st. 87 l.; vd. Andreč Ilona, roj. Banfi v Pužavci, st. 81 l.; Grabar Franc v Markišavci, st. 73 l.; vd. Pócak Ana, roj. Železen v Sebeborci, st. 78 l.; Verén Štefan v Puconci, st. 72 l.; Cugh Adam v Dolini, st. 75.; vd. Lutharič Žuža, roj. Šebjanič v Sebeborci, st. 67 l.; eden otrok v Šalamenci; Goričan Žuža v Sebeborci, st. 81 l.; vd. Bükvič Franciška, r. Varga v Lemerji, st. 57 l.; Janža Štefan v Šalamenci, st. 58 l.; vd. Péček Katalēna, r. Škrilec v Krnci, st. 80 l.; vd. Šoštaréc Ana, r. Vlaj v Puconci, st. 77 l. (kak svojo verno mater žalújejo tudi Šoštaréc Franc, dúhovnik v Subotici); vd. Goričan Juliana, r. Krančič v Polani,

st. 69 l.; Celec Šandor v Lemerji, st. 66 l.; vd. Domján Ana, r. Horváth v Brezovci, st. 67 l.; Benkič Franc v Pužavci, st. 75 l.; vd. Zorko Žužana, r. Dervarič v Lemerji, st. 75 l. — *S soboške fare*: 18. dec. Kutoša Kata, roj. Kerčmár z Vančavési, st. 62 l.; 19. dec. Banfi Irénka v Veščici, st. 3 dni; 1. jan. Kardoš Ivan v Soboti st. 78 let. — *Z gor. petrovske fare*: Kozár Franc z Boreča, st. 42 l.; Časár Jožef z Zenavla st. 37 l.; Ziško Jožef z Adrijanec st. 68 l.; Kováč Ana, roj. Čahuk v Adrijanci, st. 58 l. — *Z gor. slavečke fare*: 22. okt. vdova Bratec Jozefa, roj. Skledár z Serdice, biv. v Dobravi, 66 l. st., pokopana na ev. pokopališču na Tezni pri Maribori; 1. jan. Pörš Jánoš, roj. v Gor. Lendavi biv. v G. Sláveči, st. 74 l. — *Z križevske fare*: 3. dec. vd. Rituper Margit, roj. Küplen iz Kúšťanovec, st. 78 l.; 5. dec. vd. Malačič Ana, roj. Vöröš v Pordašinci, st. 72 l.; 5. dec. Ošvatič Őrža, roj. Hari v Kančevci, st. 84 l.; 20. dec. vd. Kerčmár Franciška, roj. Novak v Kúšťanovci st. 71 l.; 23. dec. Bačič Mihal v Mačkovci st. 70 l.; 23. dec. Novak Marija, roj. Küplen v Prosečkavasi st. 61 l.; 25. dec. vd. Bagar Sidonija, roj. Šlankovič v Otovci st. 47 l.; 31. dec. Zrim Franc, hlapec v Otovci st. 70 l. — *Z domanjšovske fare*: vd. Horvat Štefan v Domanjšovci st. 74 l.; Hari Rozalija v Lončarovci st. 76 l. — Tim preminjenim naj bode Kristuš goristanenje i žitek, žalüvajoče pa naj potrôšta Gospodin Bôg!

Puconci. Preminôče leto se je narôdilo v našoj fari 46 decé; mrlô 71 oséb (zvôn tê je 5 farni oséb ôzdaleč mrlô, tak ka je pravzaprav 76 mrtvecov mela fara.) — Zdalô se je 33 čisti evang. párov, nadele 1 pár tákši, ka je môž kalvinske vere, 5 párov takši, ka je môž r. kath. vere, 1 pár takši, ka je môž srpske pravoslavne vere i 1 pár takši, ka je žena r. kath. vere. Pri konfirmaciji je bilo 27 dečkov i 38 deklic. — Z Gospodnovov sv. večerjov je živelô 1.488 oséb. — Vu našo cêrkev je prestôpila vd. Goričanj Rozalija, r. Domjan v Polani. Z naše cêrkvi sta vö-

stôpile Šeruga Franciška v Pečarovci i Omerzu Irena, r. Rituper v Zagrebi. — Dobrovolni daritelov po zlatoj knigi smo meli 364, šteri so navkûp darüvali 10.116 5 din i 3 Mrk gotovine, 36 svêč i 10 teglinov živi korin na oltár, pa 1 Pesmeno knigo.

Romunija. Glondys Viktor, romunski nemški evangeličanski püšpek se je zavolo svojega slaboga zdrávja odpovedo svojoj visikoj česti. Cêrkveni tanáč je spréjo njegovo ostávko.

Francija. V francuskoj državi je versko življenje preveč žalostno. Kak nemški listi porôčajo, da je pred bojnov od 36.000 gmajn 12.000 brezi dühovnika bilô.

Finska. Kallio, predsednik finske republike se je tüdi odpovedo svojoj slüžbi, gda so se rázne uradne slobôdjemanje vršile, je stári gospôd v Helsinkiji na žel. postáji vkûpspadno i je mrô. Njegovo življenje je v slüžbi finske države drága vrédnost bila. Bio je pobožen, veren, moder človek, ki je rad hodo v cêrkev i vsáki dén je čteo Svêto pismo, tüdi je z vernostjov, môdrostjov i pobožnostjov vodo v vsákem vrêmeni svoj veren národ. Njegov naslednik, nôvi državni predsednik je pôstao Ryti, tüdi bogábojëči evangeličanski človek, ki je pred tem finske národne banke predsednik bio. Národ ga je pôzvaô enoglásno za državnoga predsednika.

Dogodki zádnejga mēseca. Za političnoga naslêdnika Korošca je bio odebráni dr Kulovec. — Nepoznáno letalo je več bomb vrglô na Sušak. 7 lüdi je bilô pri tom oranjeni. — Po iskázi národne banke so življenjski stroški od začétka bojne narásli za 39 procentov. — Ministerski svêt je zvišo sôdne i trošarinske takse. — Nemšso letálstvo dale napáda angleške vároše. Tüdi trgovsko središče Londona je močno porüšeno. — Angleži so močno bombardirali pristanišča v Franciji, Holandiji i Norveški, s šteri pripravljajo Nemci vdôr v Anglijo. — Nemški bombniki so v Sredozemskom môrji uspešno napádnoli agleške bojne ládje.